

Τα Συμόγιорта. Έθιμα του Φλεβάρη

/ [Παράδοση](#)

Κάθε φορά που ασχολείται κανείς με τη λαϊκή παράδοση και αυτή την μαγική ατμόσφαιρα της ελληνικής υπαίθρου που ήξερε να χρωματίζει τους μήνες και τις μέρες του ενιαυτού, αισθάνεται μία αδιόρατη μελαγχολία για πράγματα που χάθηκαν από εποχές που δεν διέθεταν ούτε ένα μικρό κλάσμα των μηχανών της χαράς -της δήθεν χαράς- που έχουμε σήμερα. Μαζί, αισθάνεται και μία νοσταλγία για μια ιστορικές περιόδους που, καθώς δεν τις ζήσαμε, φαίνεται πως κυκλοφορούν στο αίμα μας, στο -τρόπον τινά- εθνικό μας DNA και σε ανύποπτες στιγμές αναδύονται και μας θυμίζουν. Και αφού το παρελθόν δεν επιστρέφει, επιστρέφει αυτή η νοσταλγία ως ένα μέτρο ποιότητας της χαράς και της κοινοτικότητας, που τόσο πια έχει φτηνύνει.

Ιδιαίτερα για τον Φεβρουάριο, δεν έχουμε κρατήσει έθιμα, τουλάχιστον σε ευρεία κλίμακα. Ο Ιανουάριος όλο και κάτι έχει να μας δώσει, τουλάχιστον μέσα στην πρώτη εβδομάδα του. Αυτό όμως το χρονικό κενό μέχρι τις Απόκριες θεωρείται πλέον για την συλλογική μας μνήμη μας περίοδος νέκρα από πλευράς εθίμων. Κι όμως, υπήρχαν πολλά έθιμα με νόημα αλλά και με σαφή την ανάγκη να ενισχυθούν οι δεσμοί της κοινότητας και να βρει το «ιερό» τρόπο να φτάσει μέχρι την καθημερινότητα.

[ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΤΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΔΩ](#)